

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 50

De machten die er zijn

‘Alle ziel zij den machten, over *haar* gesteld, onderworpen’. Dat is de positieve uitspraak van Paulus die opgetekend is in Romeinen 13:1 (St.Vert.) en er is geen vers in de Schrift dat zo verkeerd is toegepast als deze. In de gehele kerkelijke theologie heeft men aan ‘de machten die over haar gesteld zijn’ de betekenis gehecht van bestuurlijke overheden, welke zij op een gegeven moment ook mogen zijn in een land. En het moet gezegd worden dat van alle absurde uitleggingsen die door theologen bedacht zijn, deze wel de hoofdprijs verdient. Deze is onwerkbaar en onaanvaardbaar en kan, gelet op alle aanvullende uitspraken die op deze volgen, niet worden volgehouden.

De eerste verklaring van Paulus lijkt weinig problemen op te leveren, aangezien de meeste gezagsgetrouwe mensen bereidwillig genoeg zijn zich te onderwerpen aan hen die over hen heersen, zolang die vereiste onderwerping maar niet in strijd is met hun plichten tegenover God. De volgende uitspraak echter, die deel uitmaakt van dezelfde zin, levert onoverkomelijke moeilijkheden op. Als de ‘de machten die over haar gesteld zijn’ de burgerlijke overheden zijn, kan ik deze uitspraak niet geloven; en ik vraag me af of iemand onder mijn lezers dit kan geloven, tenzij men lijdt aan zwakzinnige goedgelovigheid.

Paulus zet zijn eerste uitspraak kracht bij door daaraan toe te voegen dat ‘er geen macht (autoriteit) dan van God’ is. Als dat wordt toegepast op burgerlijke overheden, moeten we geloven dat hun gezag van God komt; maar de gedachte dat mensen die regeren hun gerechtvaardigde kracht ontleen aan de toestemming van hen die geregeerd worden, zoals de Amerikaanse *Declaration of Independence* zo verheven

verklaart, moet dan worden afgewezen. Dat hun autoriteit van God komt geloof ik niet en verwerp ik.

Het zou interessant zijn te weten wie deze woorden voor het eerst heeft toegepast op burgerlijke overheden. Je zou vermoeden dat dit is gebeurd in de dagen waarin mensen geloofden in het goddelijke recht van koningen, toen burgerlijke machten en de georganiseerde godsdienst (de kerk) hand in hand samenwerkten om de absolute heerschappij over het leven en de gedachten van de mensen te bewaren. Degene die ermee begonnen is, staat aan het begin van een lange reeks fouten die als molenstenen om de nek hebben gehangen van mensen voor wie hun enige verlangen eruit bestond te geloven in en te handelen naar wat geschreven is in het Woord van God. Zij kunnen dit gedeelte niet geloven, tenzij ze hun ogen sluiten voor de meest voor de hand liggende feiten en het losmaken van alles wat volgt. De ijverige bijbelstudent weet dat Paulus niet de bedoeling had om dat soort ideeën tot uitdrukking te brengen, aangezien hij de Corinthiërs al had gezegd de burgerlijke overheid te vermijden als een gelovige onenigheid had met een ander (I Cor. 6:1-3).

Na zijn inleidende uitspraak in Romeinen 13:1 gaat Paulus verder met te zeggen dat 'de machten, die er zijn, die zijn van God geordineerd.' De zinsnede 'de machten die er zijn' is in het alledaags gebruik een bekend synoniem geworden voor burgerlijke overheden, maar die kan Paulus nooit hebben bedoeld toen hij deze woorden opschreef. Als hij dat bedoeld zou hebben, moeten we geloven dat alle burgerlijke overheden door God aangestelde mensen zijn, dat iedereen die ze weerstaat, een verordening van God weerstaat en dat allen die zich verzetten het oordeel over zichzelf brengen. Dat geloof ik niet en dat kan ik ook niet geloven.

Als ik dat zou geloven, zou ik moeten geloven in het goddelijk recht van alle mensen die regeren. En als deze woorden over burgerlijke overheden gaan, moeten we toegeven dat sommige helden des geloofs, die we nu hoogachten, geëerd worden omdat zij nu precies dát hebben gedaan wat hier wordt veroordeeld. De geschiedenis is vol van trouwe en moedige mannen die de burgerlijke machten hebben getrotseerd omdat zij God wilden aanbidden en dienen in overeenstemming met het licht dat zij ontvangen hadden. Voor hen geldt hetzelfde als wat Petrus heeft gezegd tegen hen die in Jeruzalem regeerden: 'beslist zelf, of het recht is voor God, meer aan u dan aan God gehoor te geven; want wij kunnen niet nalaten te spreken van wat wij gezien en gehoord hebben' (Hand. 4:19,20).

Je zou denken dat de eerste twee verzen van Romeinen 13 voldoende problemen zouden opleveren voor mensen die beweren dat dit gedeelte

de plichten van een christen tegenover burgerlijke overheden beschrijft, maar elke verklaring die hierop volgt levert een volgend ernstig probleem op. 'Want de oversten zijn niet tot een vreze den goeden werken, maar den kwaden,' vervolgt Paulus. Als deze woorden toegepast worden op burgerlijke overheden, zijn zij in directe tegenspraak met de woorden die door Christus zijn gesproken toen Hij de apostelen waarschuwde: 'wacht u voor de mensen; want zij zullen u overleveren aan de gerechtshoven en zij zullen u geselen in hun synagogen; gij zult ook geleid worden voor stadhouders en koningen om Mijnentwil, tot een getuigenis voor hen en voor de volken' (Matt. 10:17,18).

Deze woorden zouden, wanneer zij toegepast worden op burgerlijke overheden, van alle bestuurders volmaakte heiligen maken, maar we weten uit ervaring dat dit niet het geval is. Het aantal machthebbers dat mensen die goed doen vervolgd heeft en mensen die slecht doen bevoordeeld, is te groot om op te noemen. Gods Woord leert geen belachelijke dingen; het kan daarom niet zo zijn dat de overheden die in Romeinen 13 worden genoemd iets te maken hebben met burgerlijke overheden.

Dat wordt nog duidelijker als we nadenken over de balans in de woorden van Paulus. We zullen dat doen aan de hand van een meer precieze en letterlijke vertaling.

U verlangt er toch naar, is het niet, om geen reden te hebben bevreesd te zijn voor de overheid? Nu dan, doe wat goed is en u zult lof van hen ontvangen. Want de overheid is Gods dienaar u ten goede. Maar als u doet wat kwaad is, wees dan bevreesd, want de overheid draagt het zwaard niet zonder doel; zij is Gods dienaar, een wreekster om straf op te leggen aan de bedrivers van het kwaad. Daarom is het nodig onderworpen te zijn; niet slechts wegens de wraak, maar ook wegens het geweten. Daarom betaalt u toch ook belastingen; want zij zijn Gods dienaren, die juist op dit punt voortdurend letten (Rom. 13:3-6).

Na het lezen van deze woorden, zou de lezer zich moeten afvragen of hij gelooft dat belastingambtenaren dienstknechten van God zijn die Zijn werk doen als zij ons belastingen opleggen en incasseren.

In de loop der jaren heb ik over dit gedeelte vele commentaren geraadpleegd, uit mijn eigen bibliotheek, uit andere bibliotheken en van de planken in boekwinkels. Zij zijn het er allemaal over eens dat Paulus hier over burgerlijke overheden sprak, maar alle problemen worden genegeerd en men stapt over alle moeilijkheden heen. Een uitlegger vat zijn commentaar als volgt samen: 'aangezien er onder mensen in deze tijd geen geestelijke overheden zijn waarop deze woorden van

toepassing kunnen zijn, moeten we, ondanks de vele problemen die dit veroorzaakt, deze woorden toepassen op burgerlijke overheden.'

Deze uitlegger struikelde bijna over de oplossing toen hij zei dat er tegenwoordig geen geestelijke overheden zijn. Dat is de sleutel tot deze hele zaak. Maar wat kunnen we zeggen over de tijd waarin deze woorden zijn geschreven, de periode waarop zij toegepast moeten worden? Zal iemand durven beweren dat er niet zulke overheden waren in de drieëndertig jaar waarvan het boek Handelingen de geschiedenis weergeeft? Er waren toen mannen van God op aarde van wie elk woord dat zij spraken waarheid was en waarop al deze uitspraken ongewijzigd en onverkort van toepassing zijn. Deze woorden behoren tot de Nieuwtestamentische tijd, de 'Handelingenperiode' (zie *Seed & Bread* nummer 23).

Het voornaamste kenmerk van die tijd was de aanwezigheid op aarde van door God aangestelde, door God bekrachtigde en door God geautoriseerde mannen die apostelen werden genoemd. We lezen voor het eerst over dit grote gezag in Mattheüs 10:1 waar ons gezegd wordt dat Jezus Christus hun macht (*EXOUSIA* – autoriteit) gaf over boze geesten en over alle soorten ziekten en kwalen. Dat gezag werd op geen enkele manier gebaseerd op hun geloof, toewijding, of heiligheid. Zelfs Judas Iskariot kreeg dit (Matt. 10:4). Dit gezag werd hernieuwd en uitgebreid in Mattheüs 16:19; Johannes 20:22,23 en Lucas 24:49. Deze woorden maken van deze mannen de 'hogere machten' (Grieks: hogere overheden) van de Handelingenperiode.

We zien dat dit gezag wordt aangewend in Handelingen 3:6 waar Petrus het gebruikte voor de volledige genezing van een man van boven de veertig die nog nooit had gelopen. Vanuit een ander gezichtspunt zien we het in Handelingen 5 toen hij de doodstraf uitsprak over Ananias en Saffira. Hij sprak en daarop volgde hun dood. Hij droeg het zwaard niet als een nietszeggend symbool. We zien het in het leven van Paulus in Handelingen 13 toen hij de woorden sprak die een volledige blindheid veroorzaakten bij Elymas de tovenaer. We zien het weer in Handelingen 14 toen Paulus de machteloze verlamde beval om op zijn voeten te gaan staan.

Dit superieure gezag dat aan mensen in de Handelingenperiode was gegeven, werd niet beperkt tot de twaalf apostelen. In Romeinen 12:9 roept Paulus de mensen die leiding geven op dat in ijver te doen. Hij draagt de Thessalonicenzen op om 'die u leiden in de Here' te erkennen (I Thes. 5:12). Er bestonden gaven om te besturen (I Cor. 12:28) en sommigen waren onder de uit-geroepen aangesteld met dit specifieke doel. Allen die deze gave hadden ontvangen, worden als 'hogere macht'

of superieure autoriteit aangemerkt, waaraan alle gelovigen waren onderworpen.

Als we Romeinen 13:1-7 lezen in het licht van deze positieve waarheden, worden alle vragen beantwoord en alle moeilijkheden verdwijnen. De apostel en andere door God aangestelde overheden van de Handelingenperiode, waren 'hogere machten' waaraan iedere ziel zich diende te onderwerpen. Zij hadden hun gezag van God en zij waren verordeneerd door God. Als iemand zich verzette tegen hun autoriteit, verzetten zij zich tegen de instelling van God; en zulke daden zouden zonder meer een goddelijke bestraffing tot gevolg hebben. Deze overheden boezemden nooit vrees in bij hen die het goede deden, alleen bij hen die het kwade deden.

Aan mensen die zich beklagden over de macht van deze mannen (de woorden van Romeinen 13:3 zijn een aanwijzing dat sommigen dat deden), wordt gezegd om goed te doen en dan zouden zij geen reden hebben voor vrees en zij zouden zonder meer lof ontvangen. Maar als zij het kwade zouden doen, hadden ze alle reden om bang te zijn; want deze beschikten niet tevergeefs over de macht om de zwaarste straffen te eisen. Zij waren dienaren van God, Zijn wrekers om de wraak uit te oefenen over hen die het kwade hadden gedaan.

In Romeinen 3:1-7 vinden we derhalve het krachtigste argument voor het recht snijden van het Woord der Waarheid (II Tim. 2:15) en de noodzaak om ten volle de unieke positie van sommige mensen in de Handelingenperiode en het unieke karakter van Gods omgang met de mensen in die tijd te kennen.

Met betrekking tot de tegenwoordige verhouding en verantwoordelijkheden van de gelovige tot de menselijke overheid, heb ik niets gezegd. Dat is niet het onderwerp van deze studie en Romeinen 13:1-7 heeft daar niets mee uit te staan.